

Konáre ho chytajú za rukávy. Au! Jeden s vycerenými zubami ho ssekol trňom. Krišpín sa prudko šklbne, aby si uvoľnil bundu. Počuje zvuk trhajúcej sa látky. To zas bude rečí! A nie je to jedno? Stačí odvrátiť hlavu a svet slov sa vypne.

Húštinou sa prediera už najmenej hodinu. Možno dve. Alebo možno iba pol. Nočný čas plynie nejako inak. Chýbajú mu záchytné body. Krišpínovi náhle napadá, že táto noc sa možno nikdy neskončí. Veď aj les pred ním sa zdá nekonečný. Totálne nekonečný, povedal by Denis. Možno sa bude nepriateľským trním predierať až do konca života.

V tej chvíli ho aj napriek rýchlemu pohybu zachváti zima. Zimomravo si pritiahne bundu k telu. Škoda, že po ceste niekde stratil šiltovku. A čo! Aj tak nehriala. Krišpín cíti, že chlad mu postupuje z brucha. Vnútornosti sa mu úplne trasú.

„Nevedel som, že strach chladí,“ pomyslel si a prekvapene zastal. Rád by sa rozhlíadal, započúval...

Krišpínovi sa zdá, že v diaľke zahúkala sova. Kuvik? Učiteľ im raz v škole púšťal nahrávky vtáčích hlasov – mal dávať väčší pozor. A teraz! Teraz začul vlčie vytie. Alebo je to pes? Nie, vlk. Určite je to vlk. Pozná ten zvuk z telky. Meravie od hrôzy a trnie-netrnie vyráža vpred. Utiecť! Pred chlapcami. Pred všetkým.

Niečo nové, Valter?“ pozrie veliteľ zásahu Barták s nádejou na kolegu, ktorý práve vchádza do miestnosti.

Odpoveďou mu je unavené pokrútenie hlavou.

„Chalani mizerní,“ ulaví si Barták rozhorčene.

„Chalani? Snáď iba jeden,“ utrúsi kolega a v duchu premýšľa, že keby to urobil jeho syn, hneď začerstva by pekne zlízol. Pokiaľ by sa, samozrejme, našiel, pichne ho vzápätí pri srdci.

„Len sa trochu napijem horúceho čaju a hneď zas idem. V teréne je nás momentálne päť. Posily a pes dorazia ráno.“

„Ja viem,“ pošúcha si Barták oči červené od nedostatku spánku.

„Môžeš mi poslať ďalšieho z tých chlapcov, prosím? Vďaka.“

Za Valterom sa zabuchnú dvere a Barták si zhlboka vzdychne. Na priamu otázku, či niekto niečo vie o Krišpínovom zmiznutí, celá trieda zborovo mlčala.

„Musím ich preklepnúť. Jedného po druhom. Možno sa mi podarí zistiť, čo sa stalo a kam mohol ísť,“ rozmýšľa.

Tak ty si Ľudovít,“ premeria si nadpráporčík Barták pohľadom ryšavca, ktorý sa usadil na rozheganej stoličke oproti.

„No, skôr Ľudo,“ ozve sa chlapec s náznakom nespokojnosti.

„Bývaš v jednej izbe s Krišpínom, Ľudo?“

„Nie, ja nie,“ bráni sa chlapec energicky.

Akoby to bola nejaká hanba.

„Ale zákaz si včera večer nemal. Kvôli tým šiškám, myslím,“ vraví Barták a hneď dodáva: „Vraj si tú paniu netrafil.“

„Náhodou trafil,“ naduje sa ryšavec. „Akurát, že to vychoška nevidela.“

„Ach, tak,“ prikývne Barták a urobí si poznámku. „Krišpína tiež nevidela?“

„Čo ja viem?“ mykne chlapec plecami.

„Počuj,“ stíši Barták hlas a trochu sa k chlapcovi nakloní: „Už ste objavili ten starý posed na hornom konci veľkého rúbaniska za hájovňou?“

„Aký posed?“

„A čo krmelec? Je neďaleko rázcestia.“

„Neviem o žiadnom krmelci,“ odsekne chlapec. „Sme tu iba dva dni. Zatiaľ to tu vôbec nepoznáme. Iba okolo chaty.“

„Aha! Vlastne áno,“ prikyvuje Barták chápavo a nenápadne doloží: „Takže o tej jaskyni asi ešte tiež neviete.“

„O jaskyni? Tu je nejaká jaskyňa? Ty kokso, to je teda sila!“

Táto informácia Ľuda očividne zaujala, premýšľa Barták, ale v duchu musí priznať, že z chlapcovej reakcie je zrejmé, že o existencii jaskyne nemajú školáci ani potuchy.

Ak tento nie, tak Krišpín o nej nevedel duplom. Takže zase nič. Valter by to síce mal s chlapmi pre istotu popreliezať, ale veľké šan-

ce tomu nedávam. Vyzerá to skôr na to, že sa chlapec vybral preč len tak naverímboha. Čo nie je dobré. Nemáme sa čoho chytiť.

„Takže môžem?“

„Čo, prosím?“ vytrhol sa Barták konečne z úvah.

„Pýtal som sa, či už môžem ísť,“ zvýši Ľudo od netrpezlivosti hlas.

„Hej, jasné, prepáč. Len choď.“

Hanka skleslo sedí na chodbe, čo vedie z jedálne k izbám. Tvrdé operadlo kovovej stoličky ju bolestivo tlačí do chrbta, ale ona sa ani nepohne. Naschvál. Za trest. No potom s úsmeškom určeným samej sebe zavrtí hlavou a pomyslí si: ‚Akoby to nepatrné trýznenie, ktoré je vlastne len chvíľkou nepohodlia, mohlo vykúpiť moje zlyhanie!‘ A že je to jej zlyhanie, to Hanke nikto nevyhovori.

Nie, toto sa nemalo stať. Najlepšie by bola urobila, keby prácu nočnej vychovávateľky odmietla. Povinnú prax kvôli zápočtu si pokojne mohla splniť v školskej družine a nie sa hneď vybrať s piatakmi do školy v prírode kamsi do Tramtárie, kde je všade okolo iba samý les. Nemala súhlasiť ani s tým zákazom večerného programu, uvedomí si trpkosť. Lenže denná vychovávateľka úplne besnela. A kvôli čomu? Kvôli niekoľkým hodeným šiškách! Ktovie, čo sa potom v tej izbe dialo po večeri.

„Hanka?“ objíma ju chlácholivo okolo pliec Heňo.

„Nechaj ma!“ prudko ho strasie.

„Daj mi pokoj!“

„Nemôžeš za to, že Krišpín zmizol,“ dohovára jej mladý učiteľ hlasom napätým od starostí.

„Nie? A kto teda? Kto tu robí nočnú vychovávateľku? Ja! Kto kontroloval izby takmer až do jednej v noci? Ja! A kto si mal už počas večierky všimnúť, že s Krišpínom nie je všetko v poriadku? Ja! Teda ma láskavo prestaň utešovať. Ak sa Krišpínovi niečo stalo, tak ma právom zavrú. Vôbec som sem nemala chodiť,“ hlas sa jej zlomí do roztraseného plaču.

„Prosím ťa, musíš to takto vyhovcovať?“ zahučí Heňo namrzene. Sám by sa potreboval upokojiť a nie ešte mierniť priateľkine emócie. „Chceli sme predsa byť spolu. A Krišpín sa nájde, uvidíš,“ pokúša sa znovu o láskavý tón.

„Uvidíš, začuješ... ako on, však?“ zazrie naňho Hanka nahnevane.

